Raad van State

200708448/1.
Datum uitspraak: 31 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede voor haar minderjarige kinderen,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/33209 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 november 2007 in het geding tussen:

mede voor haar minderjarige kinderen

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 februari 2003 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover hier van belang, geweigerd om aan (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 12 juni 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 november 2007, verzonden op 6 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een verweerschrift in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

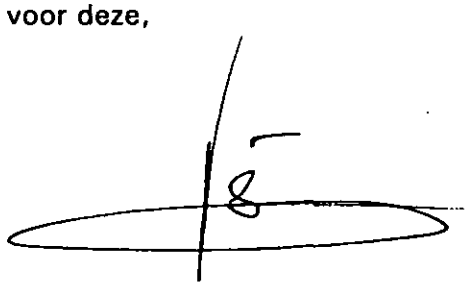
w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 januari 2008

422.
Verzonden: 31 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/33209 en AWB 06/33210

V-nr:

inzake: geboren op , van Chinese nationaliteit, wonende te
eiseres/verzoekerster, hierna te noemen eiseres,
gemachtigde: mr. W.M. Hompe, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C. de Jongh, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 15 november 2002 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 14 mei 2002 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen en heeft verweerder eveneens besloten eiseres niet ambtshalve in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" (hierna: amv). Het tegen de laatste beslissing ingestelde bezwaar is bij besluit van 6 mei 2004 ongegrond verklaard.

2. Hiertegen heeft eiseres beroep ingesteld. Op 7 mei 2005 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, het beroep gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. Eiseres is op 17 januari 2006 gehoord door een ambtelijke commissie. Op 12 juni 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiseres opnieuw ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiseres na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiseres Nederland uit eigen beweging binnen 28 dagen moet verlaten.

3. Op 7 juli 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiseres ontvangen. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 7 juli 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.

4. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 13 september 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig T.Y. Sui als tolk Mandarijn.

5. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

Bij uitspraak van 7 mei 2005 (AWB 04/25424) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, het beroep tegen de weigering eiseres ambtshalve in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid gegrond verklaard, wegens schending van de hoorplicht. De rechtbank heeft hiertoe overwogen dat het niet uit te sluiten valt dat eiseres tijdens een hoorzitting alsnog feiten en omstandigheden naar voren zou hebben gebracht die tot gegrondverklaring van het bezwaar zouden kunnen hebben geleid. Met betrekking tot de overige aangevoerde beroepsgronden heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder heeft kunnen afgaan op de resultaten van het onderzoek van het Consulaat Generaal te Guangzhou, waarvan de resultaten zijn neergelegd in een individueel ambtsbericht van 18 oktober 2002, en heeft kunnen concluderen dat eiseres onjuiste verklaringen heeft afgelegd en daarmee het onderzoek naar adequate opvangmogelijkheden heeft gefrustreerd. Tevens heeft de rechtbank geoordeeld dat uit het ambtsbericht van maart 2003 niet kan worden afgeleid dat eiseres als alleenstaande moeder geen adequate opvang kan krijgen en dat een beroep op de artikelen 3 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) niet kan slagen.

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep

1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan de minister ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verlenen. Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdend met het doel, waarvoor het verblijf is toegestaan.

2. Ingevolge artikel 3.6, aanhef en onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als amv.

3. Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 is een voorwaarde voor aanwending van de bevoegdheid als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, dat er naar het oordeel van de minister voor de amv, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

4. In paragraaf C2/7.4.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is bepaald dat indien is gebleken dat de alleenstaande vreemdeling opvang behoeft, moet worden nagegaan of voor hem adequate opvang voorhanden is in het land van herkomst dan wel in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan. Voorts is daarin vermeld dat indien in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar zijn, ervan uit mag worden gegaan dat er adequate opvang is.

5. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als amv". Verweerder heeft hiertoe als volgt overwogen. Bij uitspraak van de rechtbank van 7 mei 2005 is reeds in rechte komen vast te staan dat eiseres onjuiste verklaringen heeft afgelegd omtrent haar woonadres en haar school in het land van herkomst en daarmee eventueel onderzoek naar haar identiteit en adequate opvang heeft gefrustreerd. Tevens is in rechte komen vast te staan dat ongehuwde moeders, blijkens het Algemeen Ambtsbericht van China van 28 maart 2003, hulp kunnen krijgen van het buurtcomité en via het buurtcomité een bijstandsuitkering kunnen aanvragen, als ook sociale ondersteuning kunnen vragen. Voorts heeft de rechtbank in voornoemde uitspraak reeds geoordeeld dat een beroep op artikel 3 en artikel 24 van het IVRK niet in de weg staat aan terugkeer naar China.

De gestelde omstandigheid dat eiseres tegen haar wil naar Nederland is gekomen nadat zij door haar vader zou zijn verkocht aan een vrouwenhandelaar voor wie zij geld zou gaan verdienen, hetgeen door haar zwangerschap niet doorging als gevolg waarvan eiseres thans represailles vreest, kan niet leiden tot verlening van de verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid, ook niet met een beroep op artikel 4:84 van de Awb. Eiseres had hiertoe immers een beroep op hoofdstuk B9 van de Vc 2000 kunnen doen. Bovendien is het risico op represailles tot een minimum beperkt en (bijna) hypothetisch gelet op de omstandigheid dat China een enorm groot land is met een massief bevolkingsaantal. Voor zover het zoontje van eiseres medische klachten heeft, kan zij daartoe een aanvraag medisch indienen.

6.1 Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Niet is gebleken dat er voor eiseres en haar kind bij terugkeer daadwerkelijk opvang zal zijn in de lokale gemeenschap. Hetgeen volgt uit de ambtsberichten over China komt niet overeen met wat eiseres zelf bekend is over de opvangmogelijkheden. Eiseres heeft hiertoe tijdens de hoorzitting aangevoerd dat zij uit een zeer arme agrarische streek komt, waar de inwoners nauwelijks in staat zijn om zichzelf te redden, laat staan dat zij eiseres en haar kind kunnen ondersteunen. Opvang door de lokale gemeenschap is niet aannemelijk, gelet op het feit dat eiseres reeds geruime tijd weg is en zij met haar vertrek de nodige regels heeft overtreden. Voorts gaat verweerder eraan voorbij dat eiseres op het moment van de aanvraag behoorde tot de categorie van 16 tot 18 jarigen en de categorie alleenstaande moeder. In verband met de opvang van 16 tot 18 jarigen in China verwijst eiseres naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 28 november 2003, 200305723/1, en een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Dordrecht, van 10 januari 2006, AWB 04/11827, waarin is geoordeeld dat verweerder op basis van de beschikbare informatie uit het ambtsbericht van 9 april 2001 niet tot het oordeel heeft kunnen komen dat de opvang voor 16 tot 18 jarigen adequaat is.
Bij terugkeer vreest eiseres represailles omdat zij is ontsnapt aan haar vrouwenhandelaren, aan wie zij door haar vader is meegegeven, en niet heeft voldaan aan de verplichtingen. Het standpunt van verweerder dat China een enorm groot land is met een massief bevolkingsaantal zodat het risico voor eiseres op represailles tot een minimum is beperkt, kan eiseres niet volgen. Immers, uit het ambtsbericht blijkt dat vreemdelingen na aankomst worden gezonden naar hun plaats van herkomst, alwaar het buurtcomité voor de verzorging en opvang zorgt. Een beroep op hoofdstuk B9 van de Vc 2000 zou direct worden afgewezen omdat er geen aanknopingspunten zijn voor opsporing en vervolging van de dader. Verweerder heeft dan ook, gelet op de door eiseres aangevoerde omstandigheden, ontoereikend gemotiveerd waarom deze bijzondere omstandigheden niet kunnen worden betrokken bij het bestreden besluit. Voorts is verweerder niet ingegaan op het verzoek van eiseres om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

6.2 Bij brief van 2 september 2007 heeft eiseres nader aangevoerd dat zij van verweerder wenst te vernemen welke onderliggende stukken aan het onderzoeksverslag van het Consulaat Generaal ten grondslag liggen en verzoekt zij de rechtbank om, indien verweerder beperking van de kennisneming verlangt, te beslissen of de beperking gerechtvaardigd is.

7. Ter zitting heeft verweerder zich voorts op het standpunt gesteld dat de gestelde vrees van eiseres voor represailles van haar vrouwenhandelaren bij terugkomst in onderhavige procedure geen rol kan spelen, aangezien deze omstandigheid asielgerelateerd is.

8. Alvorens de beroepsgronden van eiseres te bespreken zal de rechtbank eerst ingaan op het verzoek van eiseres om, indien verweerder beperking van de kennisneming van de onderliggende stukken aan het onderzoeksverslag van het Consulaat Generaal wenst, te beslissen of die beperking gerechtvaardigd is. De rechtbank stelt vast dat reeds bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, van 7 mei 2005, AWB 04/25424 en AWB 04/25425, met betrekking tot het onderzoek van het Consulaat Generaal is geoordeeld dat verweerder heeft mogen afgaan op de resultaten van voornoemd onderzoek en op basis hiervan in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat eiseres onjuiste verklaringen heeft afgelegd omtrent haar woonadres en haar school en daarmee een

eventueel onderzoek naar haar identiteit en adequate opvang frustreert. De omstandigheid dat de rechtbank in de uitspraak van 7 mei 2005 heeft geoordeeld dat eiseres alsnog moest worden gehoord leidt niet tot de conclusie dat het oordeel van de rechtbank betreffende het onderzoek van het Consulaat Generaal een voorlopig oordeel betrof. Derhalve is de inhoud van het onderzoeksrapport van het Consulaat Generaal reeds in rechte komen vast te staan, als gevolg waarvan de rechtbank het verzoek van eiseres afwijst.

9.1 Met betrekking tot de stelling van eiseres dat niet is gebleken dat er voor haar bij terugkeer daadwerkelijk opvang zal zijn in de lokale gemeenschap, overweegt de rechtbank als volgt.
Bij uitspraak van 7 mei 2005 heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder op grond van het algemeen ambtsbericht van 9 april 2001 en van 28 maart 2003 over de situatie in China heeft mogen concluderen dat adequate opvang voor eiseres en haar kind in China aanwezig is en dat eiseres het tegendeel onvoldoende duidelijk heeft gemaakt. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat niet uitgesloten is dat eiseres tijdens een hoorzitting alsnog feiten en omstandigheden naar voren zou hebben gebracht die tot gegrondverklaring van het bezwaar zouden hebben geleid.
Tijdens de gehouden hoorzitting op 17 januari 2006 heeft eiseres vervolgens naar voren gebracht dat haar zoontje vaak ziek is en op een operatie wacht. Voorts heeft eiseres aangevoerd dat zij tegen haar wil naar Nederland is gebracht en dat ze zwanger is gemaakt van haar vrouwenhandelaar. Bij terugkeer naar China kan eiseres moeilijkheden verwachten van haar vrouwenhandelaren. Bovendien heeft zij in China niemand die voor haar en haar zoontje kan zorgen, als gevolg waarvan eiseres vreest dat zij zich bij terugkeer niet zal kunnen staande houden.
Gelet op hetgeen eiseres tijdens de hoorzitting naar voren heeft gebracht is de rechtbank van oordeel dat, voor zover ervan uitgegaan dient te worden dat het oordeel van de rechtbank in haar uitspraak van 7 mei 2005 omtrent de algemene ambtsberichten over de situatie in China een voorlopig oordeel betrof, eiseres geen nieuwe relevante informatie heeft aangevoerd op grond waarvan tot een ander oordeel omtrent voornoemde ambtsberichten zou moeten worden gekomen.

9.2 De stelling van eiseres dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat zij behoorde tot de categorie van 16 tot 18 jarigen en de verwijzingen daartoe naar de uitspraak van de AbRS van 28 november 2003, 200305723/1 en naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Dordrecht, van 10 januari 2006, AWB 04/11827, maakt vorenstaande niet anders. Immers, in het onderhavige geval is in geschil of er voor eiseres en haar kind binnen de lokale gemeenschap opvangmogelijkheden zijn, terwijl in de door eiseres aangehaalde uitspraken in geschil was of er sprake was van adequate opvang in wees- of verzorgingstehuizen.

10. Met betrekking tot de stelling van eiseres dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat China een enorm groot land is met een massief bevolkingsaantal zodat het risico voor eiseres op represailles tot een minimum is beperkt, merkt de rechtbank allereerst het volgende op. Ter zitting heeft verweerder gesteld dat de gestelde vrees van eiseres voor haar vrouwenhandelaren in onderhavige procedure geen rol kan spelen, aangezien deze gestelde vrees asielgerelateerd is. De rechtbank volgt dit standpunt van verweerder niet. Naar het oordeel van de rechtbank zouden de door eiseres gestelde represailles bij terugkeer van belang kunnen zijn indien zij zouden zien op adequate opvang van eiseres. Zoals is vermeld in overweging 9.1, is in de uitspraak van 7 mei 2005 overwogen dat blijkens de ambtsberichten van 9 april 2001 en van 28 maart 2003 adequate opvang voor eiseres en haar kind aanwezig is, kortweg inhoudende dat zij hulp kunnen vragen bij het buurtcomité in de plaats van herkomst, dat via het buurtcomité een bijstandsuitkering kan worden aangevraagd en dat het buurtcomité verantwoordelijk is voor zorg en begeleiding. In dat licht had het op de weg van eiseres gelegen omstandigheden aan te voeren waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij voor adequate opvang afhankelijk is van haar vader en haar vrouwenhandelaren. Nu dit door eiseres is nagelaten, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat eiseres op grond van de gevreesde represailles van adequate opvang zou zijn verstoken. Deze beroepsgrond kan dan ook niet slagen.

11. De stelling van eiseres dat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd waarom de door haar aangevoerde bijzondere omstandigheden niet kunnen worden betrokken bij het bestreden besluit en

niet is ingegaan op het verzoek van eiseres om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid, kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin slagen. De rechtbank overweegt hiertoe dat verweerder de door eiseres tijdens de hoorzitting aangevoerde omstandigheden in de bestreden beschikking heeft besproken en eveneens heeft aangegeven waarom deze omstandigheden niet alsnog kunnen leiden tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunning. De stelling van eiseres dat een beroep op hoofdstuk B9 van de Vc 2000 niet zou slagen, maakt vorenstaande niet anders. De B9 procedure is immers bij uitstek bedoeld voor vreemdelingen die slachtoffer zijn van mensenhandel. Nu eiseres als bijzondere omstandigheid aanvoert dat zij slachtoffer is van vrouwenhandel had het dan ook op haar weg gelegen om een aanvraag op grond van hoofdstuk B9 van de Vc 2000 in te dienen. Voorts heeft verweerder in de bestreden beschikking expliciet gesteld dat de gestelde omstandigheden niet met succes kunnen worden ingeroepen – evenmin met een beroep op artikel 4:84 van de Awb – ten behoeve van het verlenen van een verblijfsvergunning in het kader van het beleid ten aanzien van amv's. Uit deze overweging volgt dat verweerder de door eiseres aangevoerde omstandigheden heeft afgewogen in het licht van artikel 4:84 van de Awb.

12. De conclusie is dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

13. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

14. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

15. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/33209

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/33210

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 5 november 2007 door mr. J. Jonkers, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.L. van Leer, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

Conc.: ML
Coll: SC
D: C

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
7060
B - 4 DEC 2007
ZAAKNR.
AAN: VI
BEHANDELD: DD: PAR:

Advocatenkantoor Hompe

Mw. mr. W.M. Hompe
WG plein 421-423
1054 SH Amsterdam
tel: 020-6182985
fax: 020-6895076

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Per telefax: 070-365 13 80

Amsterdam, 4 december 2007

APPELSCHRIFT

Betreft: Hoger Beroep ex artikel 95 Vreemdelingenwet j.o. artikel 37 Wet op de Raad van State

Inzake: , geboren , van Chinese nationaliteit, verblijvende te AZC Venlo, te Venlo en haar twee minderjarige kinderen, geboren , geboren

INDnr: 0201.26.2004

Geeft te kennen:

Appellante, geboren , van Chinese nationaliteit, verblijvende te AZC Venlo, te Venlo en haar twee minderjarige kinderen, geboren , geboren , kiest te dezer zake woonplaats in Amsterdam, aan het WG-plein 421-423,(1054 SH) ten kantore van haar advocaat.

Mr.W.M.Hompe, advocaat te Amsterdam verklaart hierbij, met het recht van vervanging, dat zij bepaaldelijk is gevolmachtigd om onderhavig hoger beroepschrift bij Uw afdeling in te dienen als bedoeld in artikel 70 lid 1 van de Vreemdelingenwet.

Appellante stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam reg.nr. AWB 06/33210 en AWB 0633209 van 5 november 2007, afschrift verzonden op 6 december 2007.
De rechtbank Amsterdam heeft het beroep van appellante tegen de beschikking van 12 juni 2006, waarbij het bezwaar tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" opnieuw ongegrond is verklaard, ongegrond verklaard en het verzoek afgewezen.
Appellante kan zich hiermee niet verenigen en voert de volgende grieven aan tegen voornoemde uitspraak.
Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt overgelegd als productie 1.

1.Grieven

1.1 Inleiding

Appellant stelt dat de beschikking rechtens onjuist is. Met het oog daarop diende het beroep tegen deze beschikking gegrond te worden verklaard.
Appellant heeft de volgende grieven tegen de uitspraak.

1.2. Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10. blad 4 "Met betrekking tot de stelling van eiseres dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat China een enorm groot land is met een massief bevolkingsaantal zodat het risico voor eiseres op represailles tot een minimum is beperkt, merkt de rechtbank allereerst het volgende op. De rechtbank volgt dit standpunt van verweerder niet. Naar het oordeel van de rechtbank zouden de door eiseres gestelde represailles bij terugkeer van belang kunnen zijn indien zij zouden zien op adequate opvang van eiseres. Zoals is vermeld in overweging 9.1 is in de uitspraak van 7 mei 2005 overwogen dat blijkens de ambtsberichten van 9 april 2001 en van 28 maart 2003 adequate opvang voor eiseres en haar kind aanwezig is, kortweg inhoudende dat zij hulp kunnen vragen bij het buurtcomité in de plaats van herkomst, dat via het buurtcomité een bijstandsuitkering kan worden aangevraagd en dat het buurtcomité verantwoordelijk is voor zorg en begeleiding. In dat licht had het op de weg van eiseres gelegen omstandigheden aan te voeren waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij voor adequate opvang afhankelijk is van haar vader en haar vrouwenhandelaren. Nu dit door eiseres is nagelaten, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat eiseres op grond van de gevreesde represailles van adequate opvang zou zijn verstoken. Deze beroepsgrond kan dan ook niet slagen.

Door aldus te overwegen heeft de Rechtbank miskend dat het besluit een onjuiste feitelijke grondslag ontbeert en heeft nagelaten het besluit te toetsen aan het zorgvuldigheidsvereiste en het motiveringsvereiste. De uitspraak bevat een motiveringsgebrek.

Toelichting

Het standpunt van verweerder in de bestreden beschikking dat China een enorm groot land is met een massief bevolkingsaantal zodat het risico voor eiseres op represailles tot een minimum is beperkt is, zoals appellante heeft gesteld, onjuist. Appellante is door haar vader verkocht in haar dorp aan een mensenhandelaar, die haar heeft verkracht en in Nederland heeft overgedragen aan een andere Chinees, die haar heeft opgesloten en eveneens heeft verkracht en waardoor ze zwanger is geworden. In de ambtsberichten wordt vermeld dat de vreemdelingen na aankomst in China worden gezonden naar hun plaats van herkomst. Nu zij is in haar dorp is verkocht door haar vader aan de Chinese mensenhandelaar en een schuld heeft aan de mensenhandelaar loopt zij het risico op represailles en heeft dit gevolgen voor adequate opvang.

Appellant verwijst naar de jurisprudentie van uw Afdeling Bestuursrechtspraak, er op neerkomend dat het oordeel met betrekking tot de feiten slechts marginaal door de rechter kan worden getoetst. Deze jurisprudentie rechtvaardigt evenwel niet de conclusie dat er daarnaast geen taak meer voor de rechter over zou zijn. In tegendeel, het standpunt van uw Afdeling bestuursrechtspraak laat onverlet dat verweerder gevolg gevend aan de op grond van artikel 3:2 Awb op hem rustende verplichting ten aanzien van de wijze waarop hij relevante feiten heeft vergaard en vastgesteld de vereiste zorgvuldigheid dient te betrachten.

De Afdeling heeft meerdere malen bepaald dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan dient te toetsen ABRvS 8-22-2003 (JV 2203/451); ABRvS 6-8-2003 (JV 2003/433); ABRvS 28-6-2001 (JV 2001,207).
De rechtbank heeft dit nagelaten en de uitspraak is in dit opzicht niet deugdelijk gemotiveerd.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 11. pagina 4 en 5.
"De stelling van eiseres dat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd waarom de door haar aangevoerde bijzondere omstandigheden niet kunnen worden betrokken bij het bestreden besluit en niet is ingegaan op het verzoek van eiseres om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegheid, kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin slagen. De rechtbank overweegt hiertoe dat verweerder de door eiseres tijdens de hoorzitting aangevoerde omstandigheden in de bestreden beschikking heeft besproken en eveneens heeft aangegeven waarom deze omstandigheden niet alsnog kunnen leiden tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunning. (..)

Grief 3

"Voorts heeft verweerder in de bestreden beschikking expliciet gesteld dat de gestelde omstandigheden niet met succes kunnen worden ingeroepen -evenmin met een beroep op artikel 4:84 Awb - ten behoeve van het verleren van een verblijfsvergunning in het kader van het beleid ten aanzien van amv's. Uit deze overweging volgt dat verweerde de door eiseres aangevoerde omstandigheden heeft afgewogen in het licht van artikel 4:84."

Toelichting op grief 2 en 3

Door aldus te overwegen is de rechtbank niet ingegaan op het geen door appellant in beroep, bezwaar en in de zienswijze is aangevoerd en heeft miskend dat artikel 4:84 AWB een belangenafweging vereist. hetgeen in het bestreden besluit is nagelaten. De uitspraak bevat een motiveringsgebrek.

Voor zover verweerder van mening is dat de gestelde omstandigheden niet ten behoeve van het verlenen van een verblijfsvergunning in het kader van het beleid ten aanzien van minderjarige vreemdelingen, dan had verweerder deze omstandigheden dienen af te wegen in het kader van artikel 8:84 AWB, nu appellante daarop nadrukkelijk een beroep heeft gedaan.
Verweerder kon niet volstaan met de zinsnede - evenmin met een beroep op artikel 4:84 AWB-, zonder deze belangen af te wegen. De rechtbank heeft op onjuiste gronden geconcludeerd dat uit deze overweging volgt dat verweerder de door eiseres aangevoerde omstandigheden heeft afgewogen in het licht van artikel 4:84 AWB. De uitspraak is op dit punt ondeugdelijk gemotiveerd.

Redenen waarom:

Appellant uw afdeling verzoekt om het hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen, het besluit van de Staatssecretaris te vernietigen en het inleidend beroepschrift alsnog gegrond te verklaren en met veroordeling van de Staatssecretaris in de kosten van deze procedure.

W.M.Hompe

Productie: de bestreden uitspraak.